

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LAZĂR, GEORGE

America One / George Lazăr. - Timișoara : Stylished, 2018

ISBN 978-606-9017-00-5

821.135.1

Editura STYLISHED

Timișoara, Județul Timiș

Calea Martirilor 1989, nr. 51/27

Tel.: (+40)727.07.49.48

www.stylishedbooks.ro

AMERICA

ONE

Capitolul 1

2 septembrie 2051
Autarhia Europeană
Manham

Pentru Ivan Hill, ziua începuse prost. Durerea persistentă de cap, datorată bețivănelii din seara trecută, se accentuase după ce își amintise că arcul care ajuta la propulsia micului său triciclu era acum destins. Șuruburile care fixau piedica iar se slăbiseră, probabil din seara precedentă, de la hopurile și gropile din drum pe care, fiind băut, nu mai izbutise să le evite. „Americani ticăloși”, blestemă printre dinți, privind apoi suspicios de jur împrejur. Americanii erau, de când se știa, considerați vinovați pentru toate, însă se mai spunea și că tot ei aveau cele mai performante sisteme de urmărire din lume și niciodată nu puteai fi suficient de prudent.

Era sâmbătă, ultima zi de lucru din săptămână. Faptul că prinsese ultimul loc la toaleta-duș, comună pentru toate cele patru unități de locuit, care aveau câte doi pereți comuni, nu reușise să-i redea buna dispoziție. Modulul, unul dintre cele din spumă poliuretanică produse de uzinele IG Farben de lângă Frankfurt, extrem de eficient termic, pe care îl împărțea cu Ibrahim O'Neill, era locul pe care îl numea casă, de trei ani de când îi fusese repartizat. Până la optsprezece ani locuise, asemeni tuturor orfanilor Prefacerii, într-un orfelinat cu dormitoare comune, pregătindu-se pentru a deveni folositor Autarhiei Europene. Alți trei ani îi petrecuse în căminele Școlii superioare de studii electrice ingineresti de la Magdenburg înainte de a fi trimis, ca tehnician la ferma de elice eoliene din Manham, pentru un stagiu de patru ani. Abia după

terminarea stagiului se putea reîntoarce la școală, pentru încă doi ani de cursuri, ca să obțină diploma de inginer superior cu care spera să prindă un loc de muncă bine plătit în uzinele subterane despre care se știa că se găsesc în mai multe locații din Autarhie.

Actuala lui casă era unul dintre modulele care, privite de sus, arătau ca un pătrat format la rândul său din alte patru pătrate, având în punctul comun, din mijloc, toaleta-duș comună, sub forma unui pătrat mult mai mic, răsucit cu patruzeci și cinci de grade în jurul centrului, astfel încât câte o latură a acestuia să taie câte un colț al pătratelor mari. Latură care, în interiorul unității de locuit, era ușa către toaletă. Toaleta avea patru uși, câte una pentru fiecare dintre cele patru încăperi ale modulului, care puteau fi blocate simultan atunci când era ocupată.

Când în sfârșit găsi ușa deblocată, Ivan o deschise, dar un șuvoi rapid de apă folosită năvăli în încăpere. De ușa lor era fixată chiuveta ale cărei racorduri flexibile ar fi trebuit desprinse după fiecare utilizare, așa cum le ceruseră de nenumărate ori colegilor de habitat. Însă ultimul ocupant omisese să facă această operațiune așa că racordul de evacuare, smuls din chiuvetă, se deșertase la ei pe podea.

Încă bombănind, Ivan ridică grătarul de deasupra budei turcești, o folosi, apoi lăsă grătarul la loc. Porni dușul din tavan, din care însă nu mai curgea decât apă rece. Ceilalți epuizaseră conținutul rezervorului de apă caldă de pe acoperiș și urma să mai dureze ore bune până când captatoarele solare aveau să încălzească altă apă.

— Hai să bei o cafea, îl strigă, prin ușă Ibrahim, colegul său de cameră, aflat într-o formă cu mult mai bună. Totdeauna se întrebase cum reușea Ibrahim, în

pofida faptului că era mai scund decât el cu aproape un cap și cu cel puțin zece kilograme mai slab, să bea cantități uriașe de alcool distilat fără să se îmbete. Cu o seară în urmă, își aminti cu greutate, Ibrahim anunțase iar că intenționa să se căsătorească. Nu că ar fi fost prima oară. Era însă greu de crezut că ultima lui cucerire, o fată ștearsă care lucra la fabrica de conserve și al cărei nume încă nu-l reținuse, avea să îl cucerească. Obişnuiau frecvent să glumească astfel despre căsătorie. Avantajele obținute de cei căsătoriți nu erau de neglijat. Primeau un modul aproape dublu, cu toaletă proprie. Dacă aveau un copil, mai primeau un pat suplimentar și încă unul, suprapus, pentru al doilea copil. Mai mult de doi copii nu se permitea pentru nicio familie. Femeile erau sterilizare chirurgical după a doua naștere. Oricum, Ivan nu cunoscuse pe nimeni cu mai mult de un copil și în niciun caz nu se putea imagina pe sine în postura de tată.

Își târșai picioarele înspre măsuța comună, pliantă, și se așeză spre capătul dinspre patul său. Ibrahim aduse o cană rece cu cafea – un surogat ieftin, de culoare neagră, singurul pe care și-l puteau permite și, de altfel, și singurul disponibil ce se putea găsi la prăvălia din Manham, orașelul agricol în care locuiau.

— Arăți cam dărâmat, remarcă Ibrahim, trecându-și mâna prin părul roșcat, tuns foarte scurt. Ia de aici, licoarea asta o să-ți prindă bine.

— Iar s-a stricat mașina, mârâi Ivan. Și-a dat drumul arcul.

Micului vehicul de transport personal produs de uzinele BMW din Munchen i se spunea mașină doar în virtutea unor vechi reflexe. În realitate, era un triciclu cu două locuri și un portbagaj, adăpostite de o carcasă transparentă din policarbonat. În spate, un

cilindru de tablă perforată ascundea un arc spiralat, asemănător cu al unui ceas mecanic, și o volantă masivă din plumb. Arcul putea fi întors fie cu un dispozitiv electric, așa cum aveau unele habitate, dar nu și al lor, fie cu ajutorul pedalelor prevăzute în podeaua triciclului. Făcuseră și ei cerere la Primărie pentru a-și monta o elice eoliană, cu generator și acumulator electric propriu, întrucât Autarhia încuraja astfel de inițiative. Urmau să primească componentele necesare pe care să le asambleze în timpul liber. Le-ar fi achitat în rate de câte trei sute de euro în fiecare lună, vreme de cinci ani. Însă mulți doreau curent electric în locuință iar coada de așteptare pentru repartiția materialelor era lungă. Ar fi putut avea însă lumină electrică noaptea sau ar fi putut fierbe cafeaua, nemaivorbind de uriașul avantaj de a-și încălca, seara, arcurile de la tricicluri cu ajutorul unui motor electric.

Mașini adevărate, cu motoare puternice cu ardere internă, nu mai avea nimeni de când dispăruseră carburanții fosili. Sau mai nimeni. Armata, șefii marilor corporații sau politicienii de vârf încă mai umblau cu așa ceva, arzând în străvechi motoare o combinație de alcool etilic cu motorina obținută din prelucrarea rapiței cultivată în cicluri bine stabilite de fermele agricole.

Ivan sorbi zgomotos din lichidul rece, însă durea de cap nu se lăsa alungată. În plus, în cameră era îngrozitor de cald, chiar dacă atât geamul micuț cât și ușa fuseseră lăsate deschise, în nădejdea că un curent de aer putea să aducă ceva răcoare. Izolația termică a clădirilor era atât de bună, încât iarna locuiau confortabil fără vreo altă sursă de căldură decât cea a propriilor corpuri. Însă începutul lui septembrie din acest an era neobișnuit de cald așa că, în încăpere, Ivan transpira abundant.

— Vreau să verific dacă rulourile exterioare sunt coborâte, îi spuse Ibrahim și ieși. Rulourile argintii de pânză, cu depunere de staniu, erau produse tot de IG Farben. Se montau pe pereții exteriori, vopsiți în negru, culoare absorbantă de căldură, foarte eficientă iarna. Vara însă, rulourile erau coborâte pentru a reflecta razele solare. Se întoarse după câteva minute.

— Iar ne-au făcut vecinii poanta. L-au ridicat pe cel din dreptul ferestrei. Într-una din zile tot aflu eu cine-i glumețul. Ascultă, n-ar trebui să mergem la cantină? Cred că se închide în mai puțin de o oră.

Cantina comună era la zece minute de mers pe jos, în imediata vecinătate a unui părculeț care delimita zona de locuințe de clădirile orașului vechi. Unele dintre clădirile rămase dinainte de Prefacere încă erau folosite de instituțiile Autarhiei, cum ar fi Primăria. Se știa că primarul și câțiva funcționari superiori chiar locuiau într-o clădire veche, însă nici Ivan și nici vreuna dintre cunoștințele sale nu își puteau imagina cum e să trăiești într-o asemenea casă, mai ales că întreținerea, iarna, trebuie să se fi ridicat la sume astronomice, pe care ei cel puțin nu și le-ar fi putut permite niciodată.

Porniră împreună, pe alea ce despărțea două șiruri lungi de unități de locuit, ocolind bălțile rămase de la furtuna de peste noapte, fără să mai închidă ușa. Practic nu existau furturi în Autarhie, iar obiectele personale erau identice pentru toți. Se socotea însă furt grav și se pedepsea aspru păstrarea de obiecte găsite, fabricate dinainte de Prefacere. Cel ce le descoperea trebuia să le predea la Centrul de Colectare pentru a fi analizate, reparate dacă era cazul sau reciclate și distribuite funcție de nevoi. Se plătea, de regulă, o mică recompensă pentru asta. Ivan își dorea

mult un aparat care să redea muzică, așa cum văzuse la o cârciumă cu ștaif din Totheim. Nu avea idee cât ar putea să coste unul, însă era dispus să își cheltuiască și jumătate din leafa pe zece ani pentru așa ceva.

— Dăm o fugă diseară la Totheim? Am ochit două fete zglobii care ar vrea să facă cunoștință cu noi, asta dacă nu o iei pe prietena ta. În plus, putem face și un biliard. De luni plec în armată, așa că nu mi-ar strica ceva amintiri frumoase. Ei, ce zici Ibrahim, vii sau nu? Întrebă, nedumerit de tăcerea meditativă a prietenului său.

— N-ai decât să nu pleci, armata o să se descurce și fără tine, răspunse absent Ibrahim.

Acesta era răspunsul standard. Ibrahim nu făcea armată, sau poate făcea parte din armată, era foarte rezervat în această privință ca și despre îndeletnicirile sale la locul de muncă. Însă amândoi știau bine că stagiul militar obligatoriu de o lună pe an nu putea fi amânat și în niciun caz sărit, cu excepția motivelor medicale serioase, confirmate de medicii militari. Pedepsele pentru neefectuarea serviciului militar erau dure, muncă silnică și închisoare, cu repercusiuni în cazier pentru toată viața. De fapt, Ivan abia aștepta să plece în armată. Era o ieșire binevenită, ca o vacanță, în pofida regimului cazon. Mai mult, hrana era gratuită, mai consistentă și mai gustoasă, iar armata plătea pentru luna de serviciu o soldă aproape de două ori mai mare decât salariul primit la locul său de muncă. Până luni însă, conform obiceiului, puteau sărbători plecarea cu un chef zdravăn.

Orașul Totheim era de câteva ori mai mare decât Manham și, se spune, avea aproape douăzeci de mii de locuitori, patru cârciumi și zece prăvălii. Cel puțin o dată pe săptămână, de regulă sâmbăta seara,

după ce se încheia ziua de lucru, tinerii lucrători din Manham dădeau o fugă să chefuiască până la o bucată de noapte, cheltuindu-și aproape toată agoniseala a șase zile de lucru prin cârciumi. La Totheim se putea ajunge urmând vechea autostradă A 16, luând-o întâi spre est, iar în dreptul orașelului Buchel se schimba direcția spre nord, caz în care drumul măsura ceva mai mult de zece kilometri. Mai era o variantă care scurta la aproape jumătate distanța, luând-o direct spre nord, pe un fost drum național. Unii preferau însă autostrada, cu cele șase benzi ale ei, aflată într-o stare cu mult mai bună decât drumul național, al cărui asfalt, de calitate mai proastă, era crăpat și găurit.

— Nu pot, rosti într-un târziu Ibrahim. În seara asta merg la întâlnirea cu un Orator. Nu pot lipsi, adăugă repede, oprind protestele prietenului său. Și așa ei vin atât de rar.

Oratorii erau cunoscuți ca oameni care își spuneau crezurile pe față. Ivan nu îi aprecia foarte mult; în afară de vorbe meșteșugite și banderole roșii, nu făceau altceva. Oratorii ar fi putut fi organizați chiar de americani sau de agenții lor, cu toate că nimeni nu auzise să mai existe americani în Europa. Veneau, ți-pau, urlau împreună cu auditorii lor, într-o defulare colectivă și apoi își vedeau de treabă. Pentru cei mai mulți nici nu se merita pierderea de timp, mai ales că în ziua liberă se puteau face cu totul alte chestii, cu mult mai amuzante, cum ar fi un meci de fotbal în piața pavată cu piatră cubică, din orașul vechi.

Ajunseră la cantină și intrară în sala de mese, în mare parte goală. Își luară câte o tavă grea de tablă, de pe care sărise în bună parte emailul, și intrară pe linia de autoservire fără să mai aibă pe nimeni în față. Trecură prin fața cratițelor pătrate, cu cele câteva fe-

luri de mâncare disponibile, însă acestea erau deja goale sau aproape goale. Hill răzui ceva omletă rămasă pe fundul uneia dintre ele din care îi dădu o parte și prietenului său. Luară și câțiva cârnați scofâlciți, cu gust de material plastic, deloc populari – motiv pentru care mai rămăseseră – o chiflă de pâine cam veche, câte o cană cu ceai și pungile din hârtie maronie, reciclată de cine știe câte ori, cu gustările standard, pentru pauza din ziua de lucru. Semnară, la casă, pentru ceea ce luaseră. Suma urma să li se scadă direct din salariu, la sfârșitul lunii.

— Țin mult întâlnirile astea ale voastre? se interesa Ivan după ce se așezară la o masă ceva mai puțin încărcată de resturile de mâncare rămase de la clienții precedenți. În definitiv, am putea merge la Totheim după ce se termină.

— Nu au o durată precisă. În seara asta e vorba să vină Rolf Altman, e în drum spre sud și ar putea fi de acord să conferențieze și la noi, poate chiar să rămână peste noapte.

Altman era considerat unul dintre cei dintâi Oratori; mai era și membru marcant în Partidul Verzilor, considerat satelit al Partidului Autarhic, care s-a aflat mereu la conducere după Prefacere. Era suficient de bătrân ca să fi prins și vremurile de belșug ale Europei, măcar că fusese tânăr pe atunci. Amintirile sale, fără îndoială acum mult romanțate, adunau, atunci când începea să povestească, mulți oameni, care îl ascultau cu gurile căscate, vorbind despre o lume de vis, despre mașini incredibile, despre călătorii în spațiu, case, magazine, turism. Prea bătrân ca să mai poată pedala, Altman era mereu însoțit de o tânără viguroasă care îi conducea triciclu de dimensiuni duble față de cele uzuale, pentru că Oratorul își transporta atât

propriile bagaje și provizii cât și mici broșuri, tipărite îngrijit, numai el știa unde, deoarece hârtia albă, cu excepția celei pentru documente oficiale și manuale, se găsea foarte greu.

— Bine, vin și eu, după care mergem la Totheim, rosti Ivan ridicându-se de la masă. Acum trebuie să plec, cred că iar sunt în întârziere. Ne vedem diseară, îi mai strigă, din ușa cantinei, prietenului său, înainte de a-și încăleca triciclu. Ibrahim lucra pe undeva mult mai aproape, probabil la Centrala de telecomunicații, și putea să mai zăbovească câteva minute. Începu să pedaleze rar, blestemându-i în gând pe americani, vinovați pentru toate relele, chiar și pentru resortul destins al micului său vehicul.

Capitolul 2
 2 septembrie 2051
 New Washington
 America

De când se știa, John Conrad se pregătise să fie președinte al Americii. Tatăl său, Jimmy Conrad, fostul guvernator al Floridei și apoi președintele care unise America după Războaiele de Secesiune pornite în anii '30, îl crescuse și educase pentru ca, la momentul potrivit, să conducă țara cea mai puternică din lume. Mama sa, Irene, o femeie ștearsă, despre care nu-și mai amintea mare lucru, care dispăruse cumva din viața lor în timpul pacificării Americii, protestase vag, fără să o bage careva în seamă. Întotdeauna se întrebase de ce tatăl său fusese atât de popular. În definitiv, ca guvernator al Floridei, stat care tocmai finalizase construcția Coridorului Uraganelor, capodoperă inginerească prin care se transforma energia acestor stihii distructive în energie electrică și apoi în hidrogen, îi fusese destul de ușor să negocieze și să alipească stat după stat, fără să fie nevoie să recurgă prea des la arme.

Toți, fără excepție, aveau nevoie de energie. De fapt Jimmy Conrad nu fusese vreodată ales președinte. La început, nici nu ar fi avut cum, statele americane își declaraseră, rând pe rând, independența. Apoi nu a mai fost posibil. Războaiele de Secesiune duraseră doisprezece ani, iar starea de urgență nu permisesese organizarea de alegeri. Însă îi pregătise lui John, de minune calea.

Scopul său fusese atins de aproape șapte ani, de când preluase puterea de la Jimmy, ucis într-un atentat suspect, cu o rachetă teleghidată, ai cărui autori

nu fuseseră vreodată descoperiți. Totuși, în unele cercuri politice, se spunea că John, ajuns al cincizecilea președinte al Americii, știe mai multe decât spune.

Biroul Oval era locul în care îi plăcea cel mai mult să stea cu toate că expertii în securitate ai Casei Albe, în pofida diferitelor sisteme de supraveghere și ripostă, nu dădeau, din punctul de vedere al siguranței încăperii, o notă prea bună. Reședința președinților americani fusese reconstruită, împreună cu mai multe clădiri ale fostei capitale inundate de apele Atlanticului, pe un platou al Munților Stâncoși, la New Washington, în noua și sigura capitală.

În Casa Albă, Conrad avea sentimentul că stă într-un muzeu, în care fiecare piesă fusese atinsă și folosită de cei ce conduseseră America înaintea sa. În așteptarea consilierului său personal, David Salazar, președintele Conrad își începu ziua ca de obicei, aflat în spatele biroului Rolute, străvechi, făcut din lemnul unei corăbii de luptă britanice, pe care își întinse picioarele. Apăsă tastele unei telecomenzi discrete, iar tabloul lui George Washington, aflat deasupra șemineului, dispăru pentru a fi înlocuit cu familiarul planiglob, în varianta actualizată permanent de sateliții militari, pe care o cercetă atent, căutând amenințări potențiale, cu toate că, dacă acestea ar fi existat, i-ar fi fost semnalate din timp de către armată. Lumea nu se schimbaseră semnificativ în ultimele douăzeci și patru de ore. Avuseseră loc sute de conflicte locale, înregistrate și transmise instantaneu de ochii reci ai sateliților. Se pregăti să arunce în treacăt o privire asupra celor mai importante când, cu un ciocănit discret, un membru al echipei sale de protecție și pază deschise ușa pentru a-i face loc lui David Salazar, care se strecură abil în Biroul Oval. În acel moment, pen-